

بهینه سازی و مقایسه سه حامل تجاری در ترانسفکشن موثر به سلول‌های تک هسته ای خون محیطی (PBMCs)

سپیده خطیبی^۱، زینب زارع^۲، سید حمید آقایی بختیاری^{۳،*}

۱. گروه زیست فناوری پزشکی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران
۲. گروه مهندسی بافت و سلولی کاربردی، دانشکده فناوری های نوین، دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران
۳. مرکز تحقیقات بیوانفورماتیک، دانشگاه علوم پزشکی مشهد، مشهد، ایران

چکیده

زمینه و هدف: سلول‌های تک هسته‌ای خون محیطی (PBMC) از اجزای اصلی سیستم ایمنی بوده که در اغلب مطالعات ایمونولوژیک مورد استفاده قرار می‌گیرند. ترانسفکشن این سلول‌ها به این جهت که بیشتر روشهای انتقال به سلول‌های PBMC، بازدهی مناسبی ندارند، از موضوعات کلیدی محسوب می‌شود. هدف از مطالعه حاضر مقایسه سه حامل تجاری در ترانسفکشن سلول‌های خون محیطی است.

روش‌ها: جداسازی سلول‌های PBMC از خون محیطی توسط فایکول انجام شد. پس از کشت سلول‌های مذکور، وکتور PMAX-GFP با استفاده از کیت پلی فکت، لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ به سلول‌ها ترانسفکت شد و میزان ترانسفکشن هر کدام از روش‌ها توسط میکروسکوپ فلورسنت مورد بررسی قرار گرفت.

نتایج: میزان ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ پس از گذشت ۲۴، ۴۸، ۷۲ و ۱۲۰ ساعت حدود ۲ تا ۳٪ و میزان ترانسفکشن این سلول‌ها توسط پلی فکت پس از گذشت ۱۲۰ ساعت حدود ۷۰٪ بود.

نتیجه‌گیری: به طور کلی بازده ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط پلی فکت نسبت با افزایش زمان بهترین بازدهی را داشت که روش جدیدی برای انتقال ژن به این سلول می باشد. به طور کلی می توان گفت عامل زمان و سمیت کمتر پلی فکت برای سلول‌های PBMC حائز اهمیت بوده و باعث افزایش بازده ترانسفکشن این سلول‌ها نسبت به سایر حامل‌های تجاری استفاده شده در این مطالعه می باشد.

کلید واژه‌ها:

سلول‌های خون محیطی، ژن رسانی، حامل غیر ویروسی

تمامی حقوق نشر برای دانشگاه علوم پزشکی تربت حیدریه محفوظ است.

مقدمه

مولکولی وابسته به پاتوژن بوده و پاسخ ایمونولوژیکی انتخابی را به وجود می آورند (۲). سلول‌های PBMC را می توان با استفاده از فایکول (یک پلی ساکارید آبدوست که اجزای خون را به صورت لایه لایه تفکیک می کند) و سانتریفوژ با شیب چگالی از سلول‌های خونی دیگر جداسازی کرد. در این صورت لایه رویی پلاسمای خون، لایه دوم سلول‌های PBMC، لایه سوم

سلول‌های تک هسته ای خون محیطی (Peripheral Blood Mononuclear Cell: PBMC) به سلول‌های خونی گفته می شود که دارای یک هسته بوده و شامل لنفوسیت ها و مونوسیت ها می باشند (۱). این سلول‌ها جزء اصلی سیستم ایمنی بدن هستند که نقش مهمی در واکنش‌های ایمونولوژیک ایفا می کنند. پس از عفونت، سلول‌های PBMC قادر به تشخیص الگوهای

از ورود به سلول، پلی فکت به عنوان بافر عمل کرده و موجب مهار pH و فعالیت نوکلئازهای لیزوزومی می شود. این امر موجب ثبات کمپلکس پلی فکت و DNA شده و انتقال DNA به هسته را تضمین می کند (۶).

لیپوفکتامین یک ترکیب لیپوزوم کاتیونی است که با اتصال به مولکول های اسید نوکلئیک عمل می کند و به آن ها اجازه می دهد تا بر نیروی الکترواستاتیک غشاء سلولی غلبه کرده و توسط سلول جذب شوند (۷). لیپوفکتامین یک معرف انتقال ژن کارآمد برای طیف گسترده ای از سلول های پستانداران است که بازده آن در برخی از انواع سلول ها نزدیک به ۹۰٪ می باشد (۸-۱۰). همچنین مطالعات انجام شده نشان داده اند که سیتوتوکسیسیتی حاصل از انتقال ژن توسط لیپوفکتامین در سلول های مختلف بسیار ناچیز می باشد (۱۰). با این حال بازده نهایی انتقال ژن توسط معرف های لیپیدی از جمله لیپوفکتامین توسط موانع بیولوژیکی همچون جذب سلولی، نقل و انتقالات داخل سلولی، فرار اندوزومی و غشاء هسته محدود می شود (۱۱، ۱۲). به این جهت بررسی هایی جهت افزایش بیشتر بازده انتقال ژن توسط لیپوفکتامین و معرف های لیپیدی انجام شده است (۱۳). به عنوان مثال Majumdar و همکاران در سال ۲۰۱۴ نشان دادند که سانتریفوژ سلول های PBMC کشت شده با سرعت کم، میزان بازده انتقال ژن توسط لیپوفکتامین را به صورت چشمگیری افزایش می دهد (۱۴). بنابراین هدف از این مطالعه بهینه سازی اثر بخشی حامل های تجاری پلی فکت، لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ در ترانسفکشن سلول های PBMC می باشد.

روش‌ها

جداسازی سلول های PBMC

جهت جداسازی سلول های PBMC به ۵ سی سی خون محیطی مقدار ۲ میکرولیتر هپارین اضافه شد و سپس ۵ میلی لیتر از محیط RPMI (شرکت گیپکو، آلمان) اضافه شد تا خون رقیق شود. سپس در فالكون ۱۵ میلی لیتری مقدار ۵ میلی لیتر از محلول فایکول (شرکت بهار افشان) ریخته شد و خون رقیق

سلول هایی با هسته های چندشکل مانند نوتروفیل ها و ائوزینوفیل ها و لایه زیرین اریتروسیت ها خواهند بود (۳). سلول های PBMC می توانند در شرایط *in vitro* کشت شوند و به منظور درک واکنش های ایمنولوژیک مورد استفاده قرار گیرند. بدین ترتیب بهینه سازی انتقال ژن به سلول های PBMC در مطالعات ایمنولوژیکی و شبیه سازی شرایط *in vivo* از اهمیت بالایی برخوردار است. انتقال ژن به این سلولها از موضوعات کلیدی می باشد و بیشتر روشهای انتقال به سلول های PBMC، بازدهی مناسبی ندارند و تلاش های بسیاری برای غلبه بر این مشکلات انجام شده است. ابداع یک روش با اثربخشی بالا می تواند کمک ارزشمندی در مطالعات مربوط به این سلولها باشد (۴).

امروزه تعداد زیادی از تکنیک های انتقال ژن برای سلول های پستانداران به وجود آمده است. از جمله این روش ها می توان به لیپوفکشن، الکتروپوریشن، میکرواینجکشن، انتقال هسته، نوکلئوفکشن، استفاده از وکتورهای ویروسی و روش های مبتنی بر به کارگیری سیستم همانندسازی نام برد که هر کدام واجد مزایا و معایب مربوط به خود بوده و هر کدام در بازده انتقال، امکان پذیری، هزینه و زمان مورد نیاز، دائمی یا موقتی بودن بیان ژن و میزان سمیت با یکدیگر متفاوت هستند (۵).

معرف پلی فکت یکی از روش های انتقال ژن می باشد که به عنوان یک انتقال دهنده فعال دندیرم است که برای انتقال ژن به سلول های تحقیقاتی مورد استفاده قرار می گیرند. برای انتقال موفقیت آمیز ژن، یک اسید نوکلئیک که در شرایط فیزیولوژیکی طبیعی شارژ منفی را حمل می کند، باید با غشای سلولی تماس بگیرد که آن هم بار منفی را حمل می کند. از ویژگی های مهم پلی فکت می توان به آسان و سریع بودن، بهره وری بالا و ارزان بودن اشاره کرد. پلی فکت دارای یک ساختار کروی است و DNA به ساختارهای آن متصل شده و می تواند به سلول وارد شود. کمپلکس پلی فکت و DNA دارای بار خالص مثبت است و به آن ها اجازه می دهد تا بر روی گیرنده های دارای بار منفی بر روی سطح سلول های یوکاریوتی، قرار گیرند. پس

میلی‌لیتر محیط RPMI و 10% FBS کشت دادیم. سلول‌های چسبیده در فلاسک اول را نیز با محیط DMEM و 10% FBS کشت دادیم که تعداد سلول‌های چسبیده بسیار کمتر از سلول‌های معلق بود. سپس سلول‌ها به منظور ترانسفکشن با کیت پلی‌فکت و و لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ بین دو پلیت ۲۴ خانه تقسیم شدند؛ بدین صورت که یک خانه از هر پلیت بعنوان شاهد و یک خانه برای ترانسفکشن در نظر گرفته شد.

استخراج پلاسمید

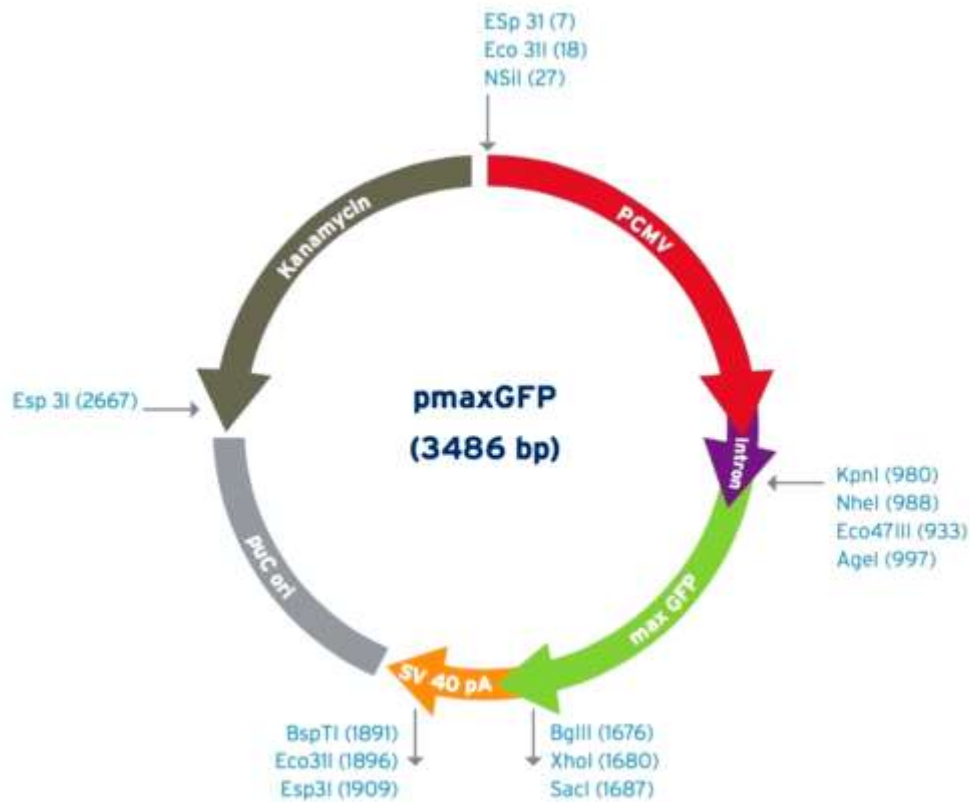
پلاسمید PMAX-GFP که کد کننده پروتئین GFP تحت پروموتور سایتومگالوویروس می باشد به باکتری اشرشیا کلی DH5 α ترانسفرم گردید (شکل ۱). پس از کشت باکتری و رسیدن به رشد مناسب، با کیت تخلیص پلاسمید (شرکت اینترون، کره جنوبی) طبق دستورالعمل سازنده استخراج شد. غلظت و کیفیت پلاسمیدهای استخراج شده با دستگاه بیوفتومتر (شرکت اپندورف، آلمان) با ارزیابی جذب در طول موج ۲۶۰ و ۲۸۰/۲۶۰ صورت پذیرفت. بررسی پلاسمیدها از لحاظ میزان سوپرکویل و خلوص با الکتروفورز صورت گرفت.

ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط لیپوفکتامین ۲۰۰۰، لیپوفکتامین ۳۰۰۰ و پلی‌فکت برای ارزیابی روش‌ها بر یکدیگر، تمامی شرایط به جز نوع حامل مورد استفاده همانند دمای محیط، شرایط انکوباسیون و رطوبت یکسان بود. سلول‌های PBMC پس از گذشت ۴۸ ساعت از سانتریفیوژ، در چاهک‌های پلیت ۲۴ خانه با اضافه کردن ۰/۵ میلی‌لیتر از محیط کشت DMEM و 10% FBS به رسوب سلولی کشت داده شد. ۲ چاهک جهت ارزیابی هر یک از حامل‌های تجاری استفاده شد که یک چاهک به عنوان شاهد و دیگری به عنوان تست در نظر گرفته شد. به دو ویال ۰/۵ میلی‌لیتری، به ترتیب ۲ میکرولیتر لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ و مقدار ۴۸ میکرولیتر از محیط اضافه گردید. به دو ویال ۰/۵ میلی‌لیتری دیگر، ۰/۸ میکروگرم وکتور PMAX-GFP با محیط به ۵۰ میکرولیتر رسانده شد و ۴ لوله به مدت ۵ دقیقه در دمای محیط انکوبه شدند. لوله‌های حاوی لیپوفکتامین‌ها و لوله‌های حاوی وکتور

شده کم کم به دیواره لوله فالکون حاوی فایکول اضافه شد تا خون در قسمت رویی محیط فایکول قرار بگیرد. پس از آن لوله فالکون حاوی خون در دمای ۱۸ درجه سانتی‌گراد با سرعت $400 \times g$ و به مدت ۳۰ دقیقه سانتریفیوژ (شرکت هتیج، آلمان) شد. پس از سانتریفیوژ در لوله ۴ فاز تشکیل شد که از پایین به بالا شامل گلبول‌های قرمز، سلول‌هایی با هسته‌های چندشکل مانند نوتروفیل‌ها و ائوزینوفیل‌ها، سلول‌های PBMC و سرم می باشد. سپس با احتیاط سرم را از محیط رویی خارج می کنیم تا سلول‌های PBMC که به صورت یک لایه سفید رنگ می باشد برداریم. بدین ترتیب لایه سفید رنگ را به همراه کمی سرم کشیده و به فالکون ۱۵ میلی‌لیتری به همراه ۵ میلی‌لیتر از محیط RPMI انتقال دادیم. سپس فالکون را در دمای ۱۸ درجه سانتی‌گراد با سرعت $400 \times g$ به مدت ۱۰ دقیقه سانتریفیوژ کرده و پس از سانتریفیوژ محلول دو فاز تشکیل می دهد. فاز زیرین شامل سلول‌های PBMC است که به صورت یک لایه رسوب سفید رنگ انتهای لوله ته نشین شده اند و فاز رویی حاوی سلول‌ها و فایکول اضافی می باشد که لایه رویی را خارج کرده و رسوب سلولی را در ۵ میلی‌لیتر از محیط RPMI حل نموده و معلق می نماییم.

کشت سلول‌های PBMC

فالکون حاوی سلول‌ها با دور $300 \times g$ به مدت ۱۰ دقیقه در دمای ۱۸ درجه سانتی‌گراد سانتریفیوژ کرده و به یک فلاسک ۲۵ میلی‌لیتری که حاوی ۲ میلی‌لیتر محیط RPMI و 10% FBS (شرکت گیبوکو، آلمان) و ۲ میلی‌لیتر DMEM (شرکت گیبوکو، آلمان) است انتقال می دهیم. روز بعد سلول‌های مونوسیت به صورت چسبیده و سلول‌های لنفوسیت به صورت سوسپانسون، در محیط رشد می کنند. پس از گذشت یک شب سلول‌ها دارای رشد زیادی شدند که بیشتر سلول‌های معلق بودند و برای تفکیک سلول‌های چسبیده از سلول‌های معلق، محلول سلولی را داخل یک فالکون ریخته و سانتریفیوژ نمودیم و رسوب سلولی را در ۲ میلی‌لیتر از محیط RPMI حل کرده و پیتاژ کرده و در یک فلاسک ۲۵ میلی‌لیتری که حاوی ۲/۵

شکل ۱. پلاسمید PMAX-GFP

نتایج

میزان ترانسفکشن توسط لیپوفکتامین

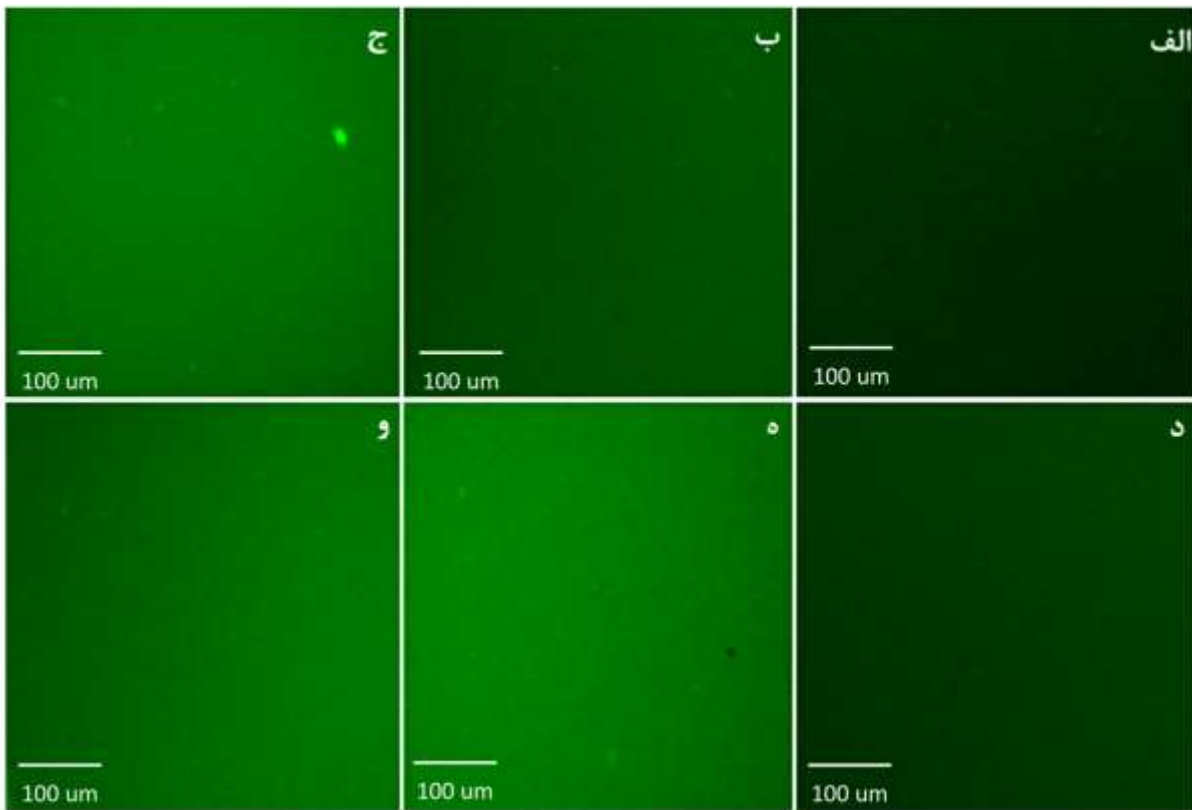
میزان ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ پس از گذشت ۲۴، ۴۸، ۷۲ و ۱۲۰ ساعت حدود ۲ تا ۳٪ بود (شکل ۲).

میزان ترانسفکشن توسط پلی فکت

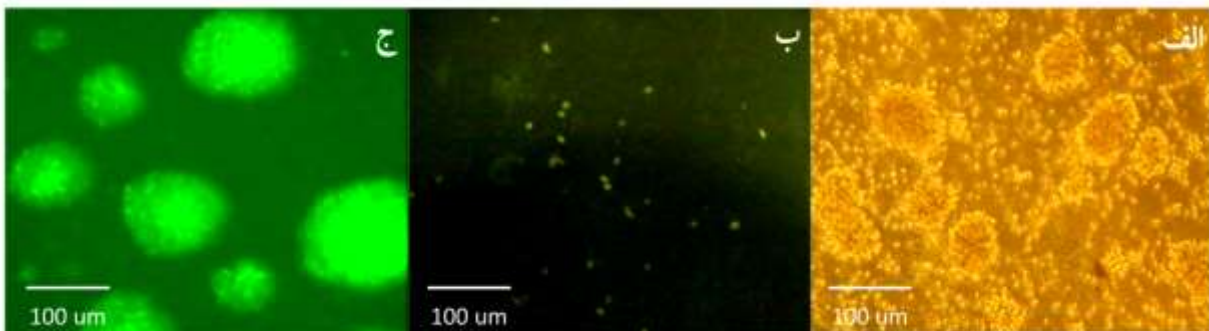
میزان ترانسفکشن سلول‌های PBMC پس از گذشت ۲۴ ساعت به روش پلی فکت، حدود ۲ تا ۳٪ بود؛ درحالی که پس از گذشت ۴۸ و ۷۲ ساعت از ترانسفکشن، سلول‌های PBMC این میزان به ترتیب به حدود ۵٪ و ۳۰٪ رسید. همچنین پس از گذشت ۱۲۰ ساعت میزان ترانسفکشن این سلول‌ها توسط پلی فکت به حدود ۷۰٪ افزایش یافت (شکل ۳).

با توجه به نتایج بدست آمده درصد ترانسفکشن سه حامل مورد آزمون در شکل ۴ به دست آمد.

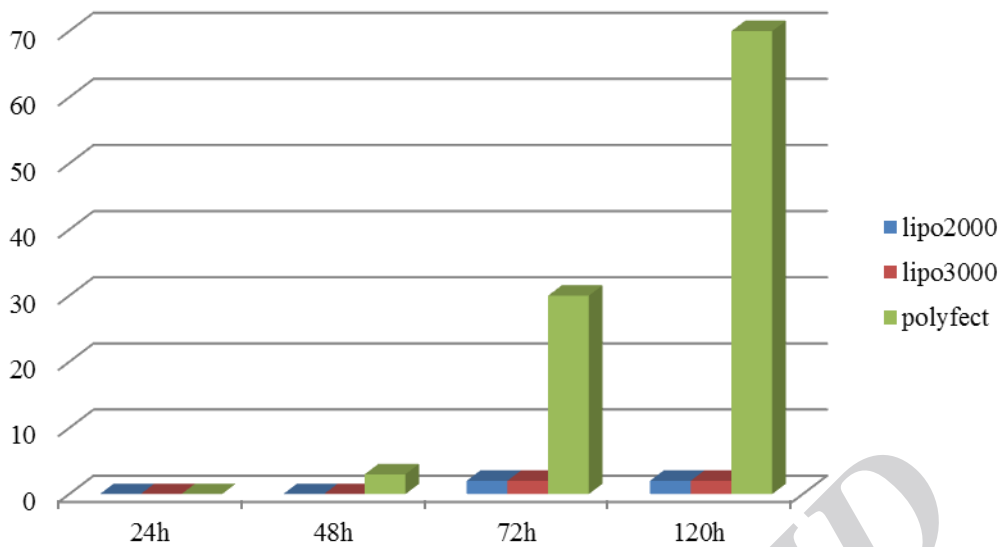
با هم مخلوط شدند و به مدت ۲۰ دقیقه در دمای محیط انکوبه شدند. ترانسفکشن با پلی فکت طبق پروتکل شرکت کیازن، ۰/۳ میکروگرم DNA به همراه ۲۵ میکرولیتر محیط فاقد FBS و آنتی بیوتیک و ۲/۵ میکرولیتر از پلی فکت در یک ویال ۱/۵ میلی‌لیتری مخلوط شد و به مدت ۱۵ دقیقه در دمای محیط نگهداری شد تا کمپلکس پلاسمید و حامل تشکیل شود. مخلوط ویال شامل کمپلکس پلاسمید و حامل‌ها به سلول‌ها اضافه شد. پس از گذشت ۱۶-۱۷ ساعت تعویض محیط انجام گرفت تا حامل‌ها از محیط حذف شوند. در زمانهای مدنظر سلول‌ها به صورت کیفی با میکروسکوپ فلورسنت در حداقل ۱۰ نشان میکروسکوپی با بزرگنمایی ۴۰ با میکروسکوپ با نور مرئی تعداد کلی سلول‌ها شمارش شد و تعداد سلول‌های ترانسفکت شده با نور فلورسنت شمارش شده و از تقسیم میانگین تعداد سلول‌های ترانسفکت شده به کل سلول‌ها درصد ترانسفکشن به دست آمد.

شکل ۲. ترانسفکشن سلول‌های PBMC با لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و ۳۰۰۰ پس از گذشت ۲۴، ۷۲ و ۱۲۰ ساعت. (الف) لیپوفکتامین ۲۰۰۰ در ۲۴ ساعت؛ (ب) لیپوفکتامین ۲۰۰۰ در ۷۲ ساعت؛ (ج) لیپوفکتامین ۲۰۰۰ در ۱۲۰ ساعت؛ (د) لیپوفکتامین ۳۰۰۰ در ۲۴ ساعت؛ (ه) لیپوفکتامین ۳۰۰۰ در ۷۲ ساعت؛ (و) لیپوفکتامین ۳۰۰۰ در ۱۲۰ ساعت. در هر سه زمان نتایج ترانسفکشن توسط لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و ۳۰۰۰ حدود ۲ تا ۳ درصد بود.

شکل ۳. ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط کیت پلی‌فکشن. (الف) سلول‌های PBMC کشت شده قبل از ترانسفکشن (ب) ترانسفکشن سلول‌های PBMC بعد از گذشت ۷۲ ساعت که نتایج نشان دهنده حدود ۳۰٪ ترانسفکشن بود؛ (ج) ترانسفکشن سلول‌های PBMC بعد از گذشت ۱۲۰ ساعت که نتایج نشان دهنده حدود ۷۰٪ ترانسفکشن بود.

شکل ۴. نمودار تاثیر بازده زمانی ترانسفکشن حامل‌های لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ و پلی فکت بر روی سلول‌های PBMC

بحث

بر اساس نتایج این مطالعه، میزان ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ در حدود ۲ تا ۳ درصد بود، حال آن‌که میزان ترانسفکشن این سلول‌ها به روش پلی فکت حدود ۷۰٪ محاسبه گردید. در یک مطالعه که بر روی ترانسفکشن سلول‌های بنیادی خونساز انسان انجام گرفت، نشان داده شد که میزان ترانسفکشن توسط پلی فکت بعد از یک هفته، حدود ۱۱ تا ۱۳٪ است (۱۸). در مطالعه دیگری که بر روی ترانسفکشن سلول‌های PBMC انجام گرفت، میزان ترانسفکشن توسط لیپوفکتامین بعد از ۱۸ ساعت، حدود ۲۸/۳٪ گزارش شد (۱۴). همچنین در مطالعه دیگری که بر روی ترانسفکشن سلول‌های استرومایی مغز استخوان (BMSC) انجام گرفت، میزان ترانسفکشن بعد از ۵ ساعت توسط لیپوفکتامین حدود ۱۱٪ بود (۱۹). در یک ارزیابی دیگر میزان ترانسفکشن سلول‌های هیپاتومای موشی، سلول‌های بنیادی مزانشیمی مغز استخوان رت، سلول‌های بنیادی مزانشیمی سینوویوم زانوی انسان و سلول‌های بنیادی مزانشیمی مغز استخوان موش (C57) توسط پلی فکت به ترتیب ۵۰، ۴۰، ۲۱ و ۱۰٪ گزارش شد (۲۰). اختلاف در میزان بازده ترانسفکشن در

سلول‌های PBMC از اجزای اصلی سیستم ایمنی بوده و از خون محیطی قابل جداسازی بوده و در مطالعه توکسیسیتی داروها یا ترکیبات شیمیایی جدید از اهمیت بالایی برخوردار هستند. همچنین دست کاری ژنتیکی این سلول‌ها جهت انجام مطالعات پایه در ایمونولوژی و نیز تحقیقات کاربردی در زمینه پزشکی بسیار ضروری می‌باشد. هدف از انتقال ژن به سلول‌های PBMC می‌تواند جهت القای سیستم ایمنی و ژن درمانی نام برد (۱). تاکنون روش‌های مختلفی برای انتقال ژن به سلول‌های PBMC استفاده شده است که هرکدام از این روش‌ها دارای معایب و مزایای مربوط به خود می‌باشند (۱۵)، (۱۶). روش‌های غیر ویروسی انتقال ژن به دلیل داشتن ایمنی زیستی بالا اهمیت زیادی دارند هر چند که بازده پایین تری نسبت به روش‌های ویروسی دارند (۱۷). با توجه به اهمیت انتقال ژن در سلول‌های PBMC و همچنین اهمیت روش‌های غیر ویروسی انتقال ژن و بازده پایین این روش‌ها، در این مطالعه اثر بخشی حامل پلی فکت در ترانسفکشن سلول‌های PBMCs نسبت به لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ با استفاده از وکتور PMAX-GFP مورد ارزیابی قرار گرفت.

فیبروبلاست حائز اهمیت بوده و باعث افزایش بازده ترانسفکشن در این سلول‌ها نسبت به روش‌های معمول دیگر می‌باشد با این حال ممکن است نتایج متفاوتی با مطالعه بر روی سلول‌های دیگر، به دلیل تفاوت‌های فیزیولوژیک سلول‌های مختلف، به دست آید. این مطالعه می‌تواند به عنوان یک روش کاربردی جهت انتقال ژن به سلول‌های خون محیطی که کاربرد‌های متعددی دارد استفاده شود. جهت دستیابی به بیشترین بازده ترانسفکشن سلول‌های PBMC، انجام مطالعات تکمیلی بر روی ترانسفکشن این سلول‌ها توسط سایر روش‌های انتقال ژن پیشنهاد می‌شود.

تشکر و قدردانی

نویسندگان از مرکز تحقیقات فناوری بن‌یاخته جهت فراهم نمودن امکانات تحقیق سپاسگزاری می‌نمایند. هزینه این طرح از گرنت شماره ۹۴۰۷۵۸ دانشگاه علوم پزشکی مشهد تامین شده است.

تضاد منافع

در این پژوهش هیچ گونه تعارض منافعی توسط نویسندگان گزارش نشده است.

References

1. Pourahmad J, Salimi A. Isolated human peripheral blood mononuclear cell (pbmc), a cost effective tool for predicting immunosuppressive effects of drugs and xenobiotics. Iranian journal of pharmaceutical research: IJPR. 2015;14(4):979.
2. Camarca A, Gianfrani C, Ariemma F, Cimmino I, Bruzzese D, Scerbo R, Picascia S, D'Esposito V, Beguinot F, Formisano P, Valentino R. Human peripheral blood mononuclear cell function and dendritic cell differentiation are affected by bisphenol-a exposure. PloS one. 2016;11(8):e0161122.
3. Riedhammer C, Halbritter D, Weissert R. Peripheral blood mononuclear cells: isolation, freezing, thawing, and culture. Humana Press, New York, NY. 2014; pp. 53-61.

مطالعات ذکر شده می‌تواند به دلیل تفاوت در نوع سلول‌های مورد مطالعه و همچنین شرایط متفاوت انتقال ژن بسته به تفاوت شرایط آزمایش در بین مطالعات باشد.

نتیجه‌گیری

بر اساس نتایج حاصل از این مطالعه، می‌توان گفت که بازده ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط محلول پلی‌فکت در زمان‌های ۷۲ و ۱۲۰ ساعت نسبت به لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ بسیار بیشتر می‌باشد. همچنین بازده ترانسفکشن توسط پلی‌فکت با افزایش زمان به طور قابل توجهی افزایش یافت، به طوری که بیشترین میزان بازده ترانسفکشن در زمان ۱۲۰ ساعت حدود ۷۰ درصد مشاهده شد. به طور کلی نتایج مطالعه حاضر نشان داد که بازده ترانسفکشن سلول‌های PBMC توسط پلی‌فکت در زمان‌های بالا، نسبت به لیپوفکتامین ۲۰۰۰ و لیپوفکتامین ۳۰۰۰ بالاتر می‌باشد. در مجموع این مقاله یک روش انتقال جدید بر مبنای افزایش زمان ارائه می‌کند که می‌تواند در انتقال ژن به این سلول‌ها کمک کننده باشد. در این مطالعه به جهت اینکه با تغییر زمان به بازدهی مناسب رسیدیم سایر متغیرها را ارزیابی ننموده ایم. به طور کلی می‌توان گفت عامل زمان و سمیت کمتر پلی‌فکت برای سلول‌های PBMC در مقایسه با سلول‌های چسبنده مانند

4. Van Camp K, Cools N, Stein B, Van de Velde A, Goossens H, Berneman ZN, Van Tendeloo V. Efficient mRNA electroporation of peripheral blood mononuclear cells to detect memory T cell responses for immunomonitoring purposes. Journal of immunological methods. 2010;354(1-2):1-10.
5. Phillips MI, Tang YL. Genetic modification of stem cells for transplantation. Advanced drug delivery reviews. 2008;60(2):160-72.
6. Handbook, PolyFect Transfection Reagent: For optimized transfection of COS-7, NIH/3T3, HeLa, 293 and CHO cells (09/2000). QIAGEN JP Behr. 1997; pp. 6-7.
7. Dalby B, Cates S, Harris A, Ohki EC, Tilkins ML, Price PJ, Ciccarone VC. Advanced transfection with Lipofectamine 2000 reagent:

primary neurons, siRNA, and high-throughput applications. *Methods*. 2004;33(2):95-103.

8. Hawley-Nelson P. Lipofectamine reagent: a new higher efficiency polycationic liposome transfection reagent. *Focus*. 1993;15:73-9.

9. Ebadi P, Karimi MH, Pourfathollah AA, Saheb Ghadam Lotfi A, Soheili ZS, Samiee S, et al. The efficiency of CD40 down regulation by siRNA and antisense ODN: comparison of lipofectamine and FuGENE6. *Iran J Immunol*. 2009;6(1):1-11.

10. Wang J, Teng Z, Tian Y, Fang T, Ma J, Sun J, Zhu F, Wu J, Wang X, Yang N, Zhou X. Increasing cellular uptake of mesoporous silica nanoparticles in human embryonic kidney cell line 293T cells by using lipofectamine 2000. *Journal of biomedical nanotechnology*. 2013;9(11):1882-90.

11. Lucas B, Remaut K, Sanders NN, Braeckmans K, De Smedt SC, Demeester J. Towards a better understanding of the dissociation behavior of liposome-oligonucleotide complexes in the cytosol of cells. *Journal of controlled release*. 2005;103(2):435-50.

12. Rejman J, Bragonzi A, Conese M. Role of clathrin-and caveolae-mediated endocytosis in gene transfer mediated by lipo-and polyplexes. *Molecular Therapy*. 2005;12(3):468-74.

13. Cardarelli F, Digiacoimo L, Marchini C, Amici A, Salomone F, Fiume G, Rossetta A, Gratton E, Pozzi D, Caracciolo G. The intracellular trafficking mechanism of Lipofectamine-based transfection reagents and its implication for gene delivery. *Scientific reports*. 2016;6:25879.

14. Majumdar M, Ratho R, Chawla Y, Singh MP. Evaluating the role of low-speed centrifugation towards transfecting human peripheral blood mononuclear cell culture.

Indian journal of medical microbiology. 2014;32(2):164.

15. Van Camp K, Cools N, Stein B, Van de Velde A, Goossens H, Berneman ZN *et al*. Efficient mRNA electroporation of peripheral blood mononuclear cells to detect memory T cell responses for immunomonitoring purposes. *J Immunol Methods* 2010;354:1-10.

16. Un K, Kawakami S, Suzuki R, Maruyama K, Yamashita F, Hashida M. Enhanced transfection efficiency into macrophages and dendritic cells by a combination method using mannosylated lipoplexes and bubble liposomes with ultrasound exposure. *Hum Gene Ther* 2010;21:65-74.

17. Chono H, Goto Y, Yamakawa S, Tanaka S, Tosaka Y, Nukaya I, Mineno J. Optimization of lentiviral vector transduction into peripheral blood mononuclear cells in combination with the fibronectin fragment CH-296 stimulation. *The Journal of Biochemistry*. 2010;149(3):285-92.

18. Shaikhpoor M, Khanahmad H, Shokrgozar M, Soleimani M, Zainali B, Kamali E, Moosavi SS, Zeinali S. Transfection of human hematopoietic stem cells by a gene targeting construct containing the β -globin gene. *Yakhteh Medical Journal*. 2010;12(2):199-206.

19. Clements BA, Incani V, Kucharski C, Lavasanifar A, Ritchie B, Uludağ H. A comparative evaluation of poly-L-lysine-palmitic acid and Lipofectamine™ 2000 for plasmid delivery to bone marrow stromal cells. *Biomaterials*. 2007;28(31):4693-704.

20. Kadivar M, Memari N, Fard-Esfahani P. Optimization and comparison of the polyfect gene delivery method in three different kinds of mesenchymal stem cell types. *Yakhteh Medical Journal*. 2010;12(2):191-8.

Optimization and comparison of three commercial carriers for efficient transfection into the peripheral blood mononuclear cells (PBMCs)

Sepideh Khatibi¹, Zainab Zare², Seyed Hamid Aghae-Bakhtiari^{*1,3}

1. Department of Medical Biotechnology, Faculty of Medicine, Mashhad University of Medical Sciences, Mashhad, Iran

2. Department of Tissue Engineering & Applied cell Sciences, School of Advanced Technologies in Medicine, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, Iran

3. Bioinformatics Research Center, Mashhad University of Medical Sciences, Mashhad, Iran

Corresponding author: Aghaeibh@mums.ac.ir

Abstract

Background & Aim: Peripheral Blood Mononuclear Cells (PBMCs) are the main components of the immune system, including lymphocytes and monocytes. These cells are being used in most immunological studies and therefore, isolation, culture and transfection of these cells are of great importance. The transfection of these cells is currently a key concern; this is because most common methods of transfection into the PBMCs are not well suited. The purpose of this study was to compare and optimize the effects of three commercial methods (PolyFect, Lipofectamine 2000 and Lipofectamine 3000) on PBMC transfection using PMAX-GFP vector.

Methods: PBMC cells were isolated from the peripheral blood by Ficole. Following the cell culture, the PMAX-GFP vector was transfected into the cells using the Polyfect, Lipopactamine 2000 and Lipopactamine 3000. After 24, 72 and 120 hours, the transfection rate for each method was evaluated by fluorescence microscope.

Results: Based on the obtained results, the level of transfection for PBMCs by Lipopactamine 2000 and Lipopactamine 3000 at all times was about 2-3%. The amount of transfection of these cells by the Polyfect after 120 hours was about 70%.

Conclusion: Generally, the efficiency of transfection of PBMCs s by Polyfect was probably the best in terms of increasing time, which introduces a new method for gene transfer into these cells. However, further studies are required to achieve the highest conversion efficiency of PBMC cells.

Keywords:

PBMC cells,
Gene Delivery,
Non-viral vector

©2018 Torbat Heydariyeh
University of Medical Sciences.
All rights reserved.

How to cite this Article: Khatibi S, Zare Z, Aghae-Bakhtiari SH. Optimization and comparison of three commercial carriers for efficient transfection into the peripheral blood mononuclear cells (PBMCs). Journal of Torbat Heydariyeh University of Medical Sciences. 2018;6(2):1-9.